

Versek

[2011. február]

Álom 1.

Mit tesz a répa, ha viszket az orra?
Hogy vakarássza meg azt, ami nincs?
Esztelen az, ki szerint sose fáj, amit
elveszített, sose bírt, az a kincs.

Álom 2.

Betévedt a macska a fridzsiderbe,
nem vettük észre, rácsuktuk az ajtót,
tompán nyávog, mire kiengedem,
deres a szőre, csontig átfagyott,
ölembe véve melengetem,
lassan elnyugszik, fölélbredek,
az ablakon túl kavarog a hó,
fölmelegítem a tegnapi kávé,
hátha segít, de hiába, ha nem vagy
itt, hogy öledbe vegyél.

Falu

Kell egy kisváros.
Faluval is beérem.
De vasútállomás feltétlenül,
és kartonpapírból kis, lyukasztós jegy.
Róm. kat. meg egy
érdekesebb templom,
vagy kápolnárom. Régi temető.
T. K. háza helyén most emléktábla.
(T. K.-t felütöm a lexikonban,
keresem közös állomásainkat.
Most nem emlékszik rá senki, csak én.)
Tanya százéves bútorokkal,
a múzeumőr néni jön,
nyomában tipegnek a tyúkok.

Négy-öt kocsmá.
Kutyák. Mozi. Művház.
És valami csak itt:
jégbarlang vagy smarni,
szobor, aminek köszönni lehet.
Térkép nincs.
Hogyan. Okkupálnák
feltétlenül.
És hova menekülnék?

Hajnali himnusz

Ébredzik hajnalban a jókedv, csíra a magban,
rég feledett szekrény mélyén a gyerekkori játék,
tárgyban a szín, ha az új nap fénye előcsalogatja,
s most versenyt tündöklenni kész a kapott ragyogással,
ismétlődés ritka kegyelméből üde kezdet,
boldog a test, ki tudását, mint baljóslatu álmot
vetkezi, és hazaindul a másik test örömére.

Ihlet

Mint kezdő szinkrontolmács, fülelek
a Hangra. Sejttem, miről fog beszélni,
s fogalmam sincs, hogy mit fog mondani.
Javát reflexből értem, fordítom,
de olykor nekem sem világos, merre
kanyarog a szöveg: improvizálok,
kipótlom a homályos hézagot
egy megfelelő méretű panellel,
és loholok tovább a Hang nyomán,
míg eljön az igazi élvezet,
mikor a rutin enged már kicsit
reszkírozni, s első hallásra nonszensz
fordulatoknál rémület s bevált
maszatozás helyett a szó szerinti
fordítás addig kattog az agyamban,
addig gyötröm, gyúrom, próbálkozom
fénynél, gondolatnál is sebesebben
formálva át meg át, míg rálelek
egy valószínűtlenségig helyesnek
tűnő kifejezésre, s hogy kimondom:
akkor értem meg, miről szólt a Hang.

IX. kerület

*sétálok az utcán és
sétál bennem az utca*

Tavaszi, vasárnap, a kutyám meg én
sétáltatjuk egymást, és egy kicsit
megint hihető: rendben a világ.
Úgy minden ötödik szembejövő
lassít, és rámosolyog Mazsolára,
tekintetükben visszatükröződik
a felszabadult kölyökbizalom.
A híg időből kihalászott kincset
egy darabon, mint kutya a botot,
diadalmasan cipelem magammal,
míg el nem ejtem, mert már itt a másik.
Egy nyitott pincelejáraton át
a felhalmozott limlomokra látni:
most szégyenkezés nélkül tárja fel
sötét, kacattal telt mélyét a ház,
és hagyja, hogy kisöpörje a szél
a dohszagot.
A foghíjtelkeken
így hétvégén is dolgoznak az ácsok.
Bontott tető: a padlásablakon
át egyenest az ég kékjére látni.
Bádog szemeteskonténer ragyog
a déli napban.
Belsőudvarok
kopott fény-árnyék mintái közt járva
mohó fotográfus-buzgalom ébred
a járókelőben, hogy megragadja,
apróra elsorolja mind e látványt.
Nyitott ablakkeretben idős néni
arca, a következőben a zárt
üveg mögött harsánypiros csokor.
És természetesen a kínai
gyorsbüfét is úgy hívják, hogy „Vidám”.
Itt egy „Virág, Ajándék, Oktatás
és Szaktanácsadás” bolt – zárva tart,
de ez igazán indokolt, hiszen nincs
olyan mafla élő, kinek tanács
kellene, hogy felfogja a tavaszt.
Miniszoknyában, rövid dzsekiben
mennek portyázni hosszú hajú lányok,
magabiztosan visonganak, s minden
okuk meglehet a reményre, hisz
a csepeli hév megállójában már
egy pár annak rendje-módja szerint
roppant elmélyültséggel csókolózik.

A parki padon boldog alkeszek
nejlonzacskóból kiflit reggeliznek,
a következőn szemüveges férfi
olvas, a másikon egy néni köt,
s a közhelyek, akár e nyüzsgő köztér,
barátságosak és belakhatók.
És hazaérve konstatálható:
a bocisajt íze nem változott
húsz év alatt.
Nincs unalom, szorongás,
az emlék is az elmúlástalan
jelen eleven tényeiben pulzál,
nincsen kudarc, csak célok, kezdetek.
Néhány órára önfeledten most van.

Kutyasétáltatás

szemerkélő esőben
a szép Andrásy úton
kutyámat szarni vittem
s kutyám szart mint az isten
a szép Andrásy útra
s a szemem nézte közben
szemerkélő esőben
szétszórt fényben az égre
felfeszített szivárvány
alatt nájlonzacsimmal
fölszedtem én ahogy kell
s a közkukába tettem
most megtekinthető ott
a zacskózott eredmény
hogyan is járunk mi hárman
naponta reggel-este
a szép Andrásy úton

Önarckép

Nagyítólcse
alatt túl erős fényben
meggyulladó légy.

Urbánus tájkép

A radiátor melegének vetve hátam
nézem a kinti, jégtiszta színek
síkjába széttördelt téli tájat.
Nem tartozom senkihez, senkinek.

Vita

Azt mondd, Isten nincs, hisz nem találjuk.
Minden egyéb kutatási irány
hozott valami épkézláb eredményt
időközben – csak ez nem, pedig hányan
keresik mióta. Én sem lelem
a fél pár zoknimat. No látod: nincsen
igazad – az, hogy épp most nem tudom,
hol van valami, nem zárja ki annak
lehetőségét, hogy mégis létezik.
Vagy mégiscsak igazad volna? Hisz
ha nem használja senki, ez esetben
vajon tekinthető még zokninak,
s pláne mondhatom-e, hogy az enyém?

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Szlukovényi Katalin

Látó Szépirodalmi Folyóirat